

KOSTELECKÝ ANDĚL

Věstník Římskokatolické farnosti sv. Andělů strážných
v Kostelci nad Černými lesy

Číslo 1.

XXI.ročník

Vychází v lednu 2023

Vážení čtenáři,
když jsem se přemýšlel co napsat, tak jsem si otevřel Písmo a v knize Moudrosti mně padl zrak 1, 10: „Vždyť ucho žárlivě milujícího slyší všechno, ani reptání šepetem mu neujde.“

Bůh nás má rád s neutuchající silou, a to ve všech okamžicích našeho života. Je dobré se zastavovat a uvědomovat si. Možná to přirovnat k maminkám, jež také silně milují svá děcka. Ovšem Bůh je také miluje jako otec, jehož láska je vychovávající. Důležité je, aby se otec sám nechal vychovávat Bohem. Jedna důležitá oblast naší výchovy spočívá v regulaci našeho mluvení. A tady nás Písmo vybízí Moudr. 1, 11: Chraňte se se neprospěšného reptání, zdržte jazyk od pomluv, vždyť ani hovor v skrytu neprojde bez povšimnutí a prolhaná ústa zabíjejí duši. (Smrt duchovní je horší než tělesná (srov. Ježíšův výklad přikázání Nezabiješ Mt 5,21). Svévolník propadá smrti duchovní už ve svém životě). Nepřivolávej si smrt pobloudilostí svého života. Verš 13: Vždyť Bůh smrt neučinil, ani se netěší ze zahynutí živých.

Vážení čtenáři, možná přemýšlíme, co zlepšíme v novém roce? Prosme Ducha svatého, aby nás vedl v umění mluvení i mlčení. Obojí je od Boha, tak mu to svěřujeme.

Požehnaný nový rok J. Lízner

MÍSTO VÝMLUV (ke dni modliteb za jednotu křesťanů)

Situace roztržitého křesťanstva se zdá natolik nenormální, rozporuplná a zoufalá, že člověk nakonec i chápe, že se hledají výmluvy, které mají ospravedlnit něco, co se ospravedlnit nedá.

První výmluva: utéci se od roztržité viditelné církve k neporušené *neviditelné* církvi.

Druhá výmluva: roztržitost církve prohlásit za Bohem chtěný, normální *vývoj v církvi*, a smíření očekávat v nejlepším případě při eschatologickém naplnění.

Třetí výmluva: roztržení církve vysvětlit tím, že pouze jedna empirická (založená na zkušenosti) církev se ztotožní s církví Kristovou a ostatní církve nebere jako církve na vědomí.

Pokud chceme všem výmluvám zabránit, zbývá pouze jedno: nepokoušet se rozdělení církve teologicky ospravedlnit, tak, jako se neospravedlňuje hřích, nýbrž uznat jako absurdní, nesmyslný, skutečně neskutečný fakt proti Boží vůli.

Na základě sebekritického náhledu do hloubky rozkolu a společného vyznání společné viny zřetelně vyplývá úkol pro naše jednání.

1. Je třeba uznat stávající společnou církevní skutečnost.
2. Žádoucí společnou církevní skutečnost je třeba hledat.
3. Ve vlastní církvi, s ohledem na ostatní, je třeba uskutečnit to společné.
4. Pravda se nesmí obětovat, musí se nově najít.
5. Normou pro sjednocení musí být evangelium Ježíše Krista, a sice jako celek.

(Co je církev? Hans Küng)
Vybrala M. Večeřová

Arcibiskup pražský Jan Graubner vyhláší Jubilejní rok pražské arcidiecéze u příležitosti 1050. výročí založení biskupství a v roce 2024 80 let jeho povýšení na arcibiskupství. Jubilejní rok bude zahájen bohoslužbou v katedrále sv. Víta v předvečer svátku sv. Vojtěcha v sobotu 22. dubna 2023 a zakončen o jeho svátku v roce 2024. Program společných akcí bude zveřejněn v únoru 2023.

Církevní Otcové o modlitbě

Nemodlíme se proto, abychom změnili plán božský, nýbrž abychom vyprosili sobě to, čehož splnění v tomto božském plánu učiněno jest od modlitby závislým. / **sv. Tomáš Akvinský**

Modlitba nás ozbrojuje, když vycházíme z domu, přicházej nám vstříc, když se z veřejnosti domů vracíme, prve než se usadíme, aniž prve tělo odpočívaj, leč byla duše nakrmena. Při každém činu, při každé chůzi ať udělá ruka kříž. / **sv. Jeroným**

Žádost tvá jest modlitba ustavičná. Nebo ne nadarmo pověděl (sv. Apoštol): „Bez přestání se modlete.“ Zdaliž bez přestání klekáme, na zem padáme, rukou k nebi pozdvihujeme! Mám za to, že toho vždycky dělati nemůžeme. Jinak jest s vnitřní ustavičnou modlitbou, totiž žádostí našeho srdce. Cokoli činíš, jestliže máš žádost k Bohu obrácenu, nepřestáváš se modliti. Chceš-li se bez přestání modliti, bez přestání žádej. Ustavičná žádost jest ustavičný tvůj hlas. / **sv. Augustin**

„Vždycky se sluší modliti a nepolevovati.“ (Luk, 18, 1) Praví také Apoštol: „Vždycky se radujte, bez přestání se modlete.“ (I. Tess. 5, 16–17) Ale kdo se tak může vždycky modliti, a bez polevování by měl? (...) Jistě všecko, co spravedlivý dle vůle Boží koná a mluví, má býti považováno za modlitbu. Poněvadž ale spravedlivý bez přestání, co spravedlivé jest, činí, tedy se spravedlivý též bez přestání modlí, aniž kdy v modlitbách polevuje, leč by spravedlivým býti přestal. / **sv. Beda Ctihodný**

„Bez přestání se modlete“, to jest: v žádný den nezanedbávejte v jisté časy se modliti. Avšak i stálá žádost srdce jest ustavičnou modlitbou. (...) Neboť tak se modlil Mojžíš, jemuž mlčícímu Pán řekl: „Co voláš ke Mně!“ (Exod. 14, 15) Volal jistě srdcem, ač ústy ničeho nemluvil. Tak jest ustavičná žádost a nepřestávající láska ustavičnou modlitbou svatých. / **sv. Anselm**

Pilně se modli slovy; ale ustavičně se modli svatým myšlením, svatým obcováním. Takovou měrou naplníš, co velí Apoštol, když přikazuje modliti se ustavičně; před Bohem jistě jest každý dobrý skutek modlitbou. / **sv. Fulgenc**

Na Boha, Pána svého, mysle a lkaje, tajně s Ním rozmlouváš a modlíš se. Nemůžeš-li se vždy nahlas modliti, na Boha můžeš vždy pamatovati a v duchu k Němu volati, kvíliti a plakati. Kdo ke cti a chvále Boží stále jen dobré myslí, mluví a činí, ten se stále modlí. / **bl. Tomáš Kempenský**

Nesmíme se domnívati, že by se trpící, který svou strast obětuje Pánu Bohu, nemodlil. Ba, takový se nezřídka více modlí, nežli kdo si o samotě hlavu láme, maje za to, že to je modlitba, když ze sebe několik slz vynutí. / **sv. Terezie z Ávily**

Kdo své srdce chce očistiti, nechť je neustále rozplameňuje vzpomínáním na Pána Ježíše, tím jediným se zanášeje a to jediné bez ustání čině; neboť se nesluší, aby se modlitba časem konala a časem opět nekonala. (...) Zajisté, připustí-li, kdo chce zlato očistiti, aby dost málo přestal oheň v peci, způsobí, že zlatá hmota, jež se čistí, opět ztverdne: rovněž tak, kdo časem na Boha vzpomíná a časem ne, ztrácí nedbalostí, co se zdá, že modlitbou získal. / **sv. Diadochos**

„Potřebí jest vždycky se modliti a nikdy nepolevovati.“ Ó jak sladké a spasitelné jest to napomenutí. Jak čistá a svatá jest modlitba, jež opustivší zemi, k nebesům se vznáší, a s Bohem rozmlouvá před lidmi mlčíc. Tak napomínal Kristus své apoštoly a s nimi všechny křesťany. Jako tělo pozemským pokrmem se živí a při životě udržuje, tak se duše svatými slovy, modlitbami a rozjímáním obcerstvuje. / **bl. Tomáš Kempenský**

Modlitba musí býti důvěrná. „Žádný nebyl zahanben, kdo v Pána Boha doufal.“ (Ekkl. 2, 11) (...) Tou příčinou praví také náš Spasitel: „Všecky věci, za které modlíte se prosíte, věřte, že vezmete, a stanou se vám“ (Mar. 11, 24) / **sv. Alfons Liguori**

Otázali se svatého Makaria jeho učedníci: „Otče, kterak se máme k Bohu modliti?“ I dí jim stařeček: „Není třeba při modlitbě mnoho mluvit, ale třeba často spínaje ruce říci: Pane, jak chceš, smiluj se nade mnou! Neb ne v mnohém mluvení, ale v čistém svědomí a nábožném plakání máme býti vyslyšeni. / **sv. Jeroným**

Z celého srdce obrať se ku Pánu. Žádej od Něho bez pochybování a poznáš slitovnost Boží, že tě neopustí, ale uslyší prosbu duše tvé. Nebo není Bůh pamětlivý urážek jako lidi, nýbrž zapomíná na urážky a smilovává se nad tvorem svým. / **Hermas**

Vždy se tehdy s úplnou důvěrou modleme, na božské zaslíbení spoléhající, bez pochybování, s pevnou a s jistou nadějí, jak nás tomu vyučuje svatý Apoštol: „Držme neotřesitelné vyznání křesťanského náboženství a z něho pocházející své naděje, neboť věrný jest ten, jenž zaslíbil.“ (Žid. 10, 23) Jako jisto jest, že Bůh jest věrný ve svých slibech, rovněž musíme míti pevnou důvěru, že nás, modlících se k Němu, vyslyší.

/ **sv. Alfons Liguori**

Kdo se nedůvěřivě modlí, praví svatý Jakub, ten se nedomnívej, že něco obdrží: „Kdo pochybuje, podoben jest vlnám mořským, které vítr žene a jimi zmítá: proto nedomnívej se člověk ten, že by co vzíti měl od Pána!“ (Jak. 1, 6–7) Ničeho neobdrží, neboť nespravedlivá důvěra, která ho znepokojuje, překáží Božímu milosrdenství, aby jeho prosby vyslyšelo. „Nedobře ses modlíš,“ praví svatý Basil, „protože jsi se modlil pochybuje. Ty jsi neobdržel milosti, poněvadž jsi o ni s nedůvěrou prosil.“ (Const. Mon. 30, c. 2) / **sv. Alfons Liguori**

Zdroj: A. A. Řehák, Patristická encyklopedie, aneb sklad učení katolického ze svatých (Otců) a jiných katolických výtečníků snešený a sestavený, 1851, mírně jazykově upraveno.

Jindra Junová

Mariánská poutní místa 94. Komárov (u Toužimi) - kostel sv. Vavřince

Komárov je místní částí města Toužim a první zmínka o Komárově je z roku 1358, kdy je zde připomínán farní kostel, je sídlo je zřejmě starší.

Areál kostela sv. Vavřince je složen ze samotného kostela, přilehlého hřbitova a ohradní zdi s branou. Původní kostel byl postaven v polovině 14. století v gotickém slohu. V roce 1750 proběhla radikální přestavba v pozdně barokním slohu

V jádru gotický kostel z doby kolem poloviny 14. stol. V polovině 18. stol. přestavěn v barokním slohu. Po r. 1945 byl kostel opuštěn a jeho vnitřní zařízení postupně zničeno a odcizeno.

V kostele byl poutní obraz Panny Marie z roku 1687 (byla to kopie Madony z poutního místa Madonna di re ve Valle di Vegezzo, to je poutní místo v severozápadní Itálii při hranici se Švýcarskem, zdejšímu údolí se přezdívá Údolí malířů-Valle dei Pittori, podle velkého počtu zde narozených malířů).

Vybral R. Jozíf

Zbožné bratrstvo sv. Barbory v Kostelci nad Černými lesy

Dokončení z minulého čísla

Finanční základ celé kongregace položil jeho iniciátor Jan Horálek, což je zcela logické (navíc mu to jeho společenské postavení dovolovalo). Roku 1754 mu jako základ daroval částku 100 zlatých rýnských (později odkázal Jan Horálek „svému“ bratrstvu ještě dalších 50 zlatých), za které byly nakoupeny pozemky (grunty) v okolí Kostelce nacházející se v sirotčí správě, a to v celkové hodnotě 462 zlatých 51 krejcarů (!). Je ale jasné, že byly pronajímány. Takto ukládali své peníze i další bratrstva na

Kolínsku, na rozdíl od nich, ale neznáme přesnější polohu ani rozlohu „svatobarborských“ polí – víme pouze, že se nacházely v těchto obcích na černokosteleckém panství: Štolmíř (pronajímáno za 4 zlaté 4 krejcarey ročně), Svatbín (1 zlatý 10 krejcarů ročně), druhé ve Svatbíně (3 zlaté 30 krejcarů), Plaňany (1 zlatý 10 krejcarů ročně), Bylany (1 zlatý 10 krejcarů), Chrástřany (4 zlaté 40 krejcarů), Všestary (1 zlatý 10 krejcarů), Oleška (2 zlaté 20 krejcarů), Svojetice (2 zlaté 20 krejcarů), druhé ve Svojeticích (1 zlatý 10 krejcarů), Louňovice (2 zlaté 20 krejcarů), Kostelní Střimelice (3 zlaté 30 krejcarů), Vrátkov (2 zlaté 20 krejcarů), Lstiboř (nepronajímáno), Nučice (2 zlaté 20 krejcarů), Vítice (3 zlaté 30 krejcarů) a Radlice (1 zlatý 10 krejcarů ročního nájmu). Později bylo ještě zakoupeno blíže nespecifikované pole ve Vrbčanech.

Dalším zdrojem financí bylo půjčování peněz na tzv. křesťanský úrok, tj. 6 %. K roku 1765 rozpůjčovala kongregace celkem 105 zlatých rýnských mezi černokostelecké měšťany. V dalších letech se oblast klientů zbožného bratrstva mnohonásobně rozrostl, takže jeho dlužníci žili např. i v Českém Brodě.

Po svém založení se zbožné bratrstvo rychle zapojilo do dění ve městě a utěšeně se rozvíjelo. Nepochybně se jeho členové účastnili všech poutí o velkých církevních svátcích.

Černokostelecké zbožné bratrstvo sv. Barbory se slibně rozvíjelo i v dalších letech. Víme například, že roku 1767 zakoupilo za 30 zlatých stříbrem zdobenou štolu z červeného aksamitu, dále roku 1779 si nechalo zhotovit sadu dvou stříbrných mešních konviček na vodu a víno se stříbrným podnosem za částku 64 zlatých a 30 krejcarů. Kongregace musela v této době jistě zbohatnout, neboť už další rok si pořídila stříbrnou kadidelnici za 152 zlaté 48 krejcarů (!). Ač se už na první pohled jeví, že tyto vynaložené částky byly vcelku vysoké, musíme konstatovat, že zbožné bratrstvo sv. Barbory si je mohlo dovolit vydat. Jak již bylo řečeno, základ finančního obnosu ve správě společenství činil 100 zlatých darovaných Janem Horálkem. Roku 1755 činil obnos 112 zlatých 20 krejcarů, roku 1760 už 990 zlatých 50 krejcarů 5 denárů (!), roku 1765 983 zlatých 35 krejcarů 2½ denáru, léta 1770 891 zlatých 54 krejcarů 5½ denáru, o pět let později 929 zlatých 17 krejcarů 2 denáry a konečně roku 1780 776 zlatých 59 krejcarů 3 denáry, do čehož ale byly započítány i dluhopisy. Pro srovnání, v Kostelci nad Černými lesy bylo tehdy možno koupit dům na náměstí za 600-800 zlatých, skromnější dům na Poustkách za 100-200 zlatých.

Velice slibný rozvoj černokosteleckého zbožného bratrstva ke cti sv. Barbory (a samozřejmě nejen jeho) rázně ukončil svým dekretem z 22. května 1783 císař Josef II., kterým ruší všechna bratrstva kromě Mariánských kongregací. Je zrušil dekretem z 24. listopadu téhož roku. Toto nařízení se týkalo i všech literátských kůrů, které se ale úspěšně bránili až do roku 1785. Bratrský majetek měl být odevzdán i s inventářem zemskému guberniu. V případě černokosteleckého zbožného bratrstva se to ale týkalo pouze movitého majetku, protože ostatní jmění bylo ve skutečnosti ve vlastnictví oltáře sv. Barbory. Z tohoto důvodu přešel následně do správy černokosteleckých děkanů. V této době byl už ale Jan Ignác Horálek téměř dvacet let mrtvý . . .

Vladimír Jakub Mrvík

P. Jan Hroznata Svatek O. Praem.

*16.4.1916, †5.1.2008

Jan Svatek pocházel ze Sedlce. Jeho otec předčasně zemřel a Jana a jeho bratra Eliáše se ujaly řády premonstrátů a kapucínů. Jan Svatek pak vstoupil 1.října 1935 do řádu premonstrátů (jeho bratr Eliáš vstoupil ke kapucínům, jeho třetí bratr Karel byl zastřelen 8.5.1945).

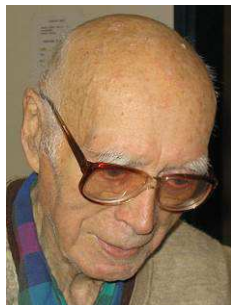
Otec Svatek přijal kněžské svěcení 29. června 1940. Působil jako kaplan v Bohušovicích, v Družci, v Nebušicích a v Jihlavě, jako farář pak ve Staňkovicích a Bohušovicích. Po roce 1948 spolupracoval s biskupem Trochtem. Zatčen byl 9.zářím 1955 v Teplicích a následně odsouzen na 12 let odnětí svobody nepodmíněně. Po propuštění v roce 1960 pracoval jako dělník.

Od roku 1969 působil téměř 30 let jako děkan v Žatci. Od roku 1998 pak obětavě vypomáhal ve farnosti sv.Norberta v Praze-Střešovicích. Byl to výborný katecheta, který učil nejen svými katechezemi, ale i svým životem, z kterého vyzařovala hluboká víra a nadšení pro Ježíše.

Poslední tři roky byl hospitalizován v nemocnici Milosrdných sester sv. Karla Boromejského v Řepích. Svůj stav snášel statečně, s nadějí a se svým nezapomenutelným humorem.

Doufám, Otče, že mě jednou uvítáte u nebeských bran se svou „polévkou varšavské smlouvy“, kterou jste mi vařil na své faře v Žatci.

R.Jozíf

Adalbert Stifter

**23. října 1805 Horní Planá – †28. ledna 1868 Linec*

Spisovatel a malíř Adalbert Stifter patří neoddělitelně k té části historie nejen literární, kterou máme společnou s Němci, nebo přesněji s Rakušany. Psal německy, psal s úctou k české historii a sám sebe považoval za patriota. Nikoli Němce nebo Čecha, ale zemského patriota.

Narodil se v podhůří Šumavy, tedy v Čechách a ve svém dětství zažil ještě Šumavu jako místo, kde Češi a Němci žili vedle sebe ve shodě. Byl příznivcem mnohonárodnostního rakouského soustátí a velmi těžce nesl zvyšující se nacionální napětí po neúspěšné revoluci roku 1848. Jeho dílo stojí v přímém kontrastu k době, v níž žil. Klasikem rakouským, nikoli českým. Psal o smíření, přesto byl zneužit k ideologii, hlásající nenávisť.

Teprve v poslední době se některé práce pokouší o vzhled do doby a míst, o nichž se často nemluví a do navenek neefektního života muže, který srostl s krajinou svého dětství

Vybral R. Jozíf

Karel Pavlík
***19.října 1900, †26.ledna 1943**

Karel Pavlík se narodil 19.října v Hradových Střimelicích. Do dějin vstoupil 14.března 1939 jako velitel obrany Czajánkových kasáren.

Po osudném březnu se stal pobočníkem velitele pracovního praporu 402. Při likvidaci armády v době protektorátu se přihlásil do obchodnicko-živnostnického kurzu. S okupací se však nikdy nesmířil. Zapojil se do protinacistického odboje a stal se jedním ze spolupracovníků štábního kapitána Morávka a prof. Ladislava Vaňka, vedoucího sokolské organizace Jindra a člena Sokolské revoluční rady.

Během heydrichiády byl zatčen a po řadě výslechů a mučení převezen do koncentračního tábora Mauthausen, kde byl 26. ledna 1943 popraven. Jeho symbolický hrob se nachází na hřbitově v Kostelci nad Černými lesy.

Karel Pavlík byl jedním z mnoha předválečných důstojníků, kteří věděli, kde je jejich místo.

V roce 2019 (20.10.2019) byla do hrobu vložena kulometná nábojnice s prstí z KT Mauthausen, která byla posvěcena Dominikem kardinálem Dukou.

R. Jozíf

ŠESTÉ PŘIKÁZÁNÍ

Sex

Nejsilnější síla v člověku! Neboj se jí, nestyd' se za ni a využij ji! Lásky, manželství, sex, děti, všechno jsou to cenná charismata, za všechna buď vděčný. Všechno je liturgie. Oheň, co máš v sobě, je od Boha. Ale VŠECHNO má smysl, až když je spolu provázáno a tvoří pevnou architekturu.

Manželství – skrze vás budou všechny rodiny požehnány, říká Bůh Abrahámovi a říká to i Tobě a Tvé ženě. Tvoje rodina bude požehnaná. Tvoříte nový rod, větší než vaše životy a skrze vás přijdou na svět lidé, kteří přinesou nová charismata. Tohle je krása křesťanství, že úkol, jehož jsme součástí, je větší, než délka našich životů. Úkol, jehož plodů se za svého života nedočkáme, ale ony přijdou a přijdou ve svůj čas, třeba až v dětech našich dětí.

Všechno funguje, jen nesmíme lásku rozpojit od sexu, sex od plození dětí, plození dětí od rození dětí a rození dětí od výchovy dětí.

(Radost z Boha, Marek Vácha)

Dar víry

Nespočívá jen ve věcech hmotných bohatství mé,
i za ně děkuji Bohu svému ve dne v noci,
všechno dobré je od něho /jak víme/.
On nezanechá nás bez pomoci.

Co přijala jsem, v srdci uchovávám.
Snad moje víra nezarůstá mechem.
Přidám si k těm dobrým zprávám,
co jako větřík povím jedním dechem,
že naplno chci víru žít,
duše má jak velí mi,
a splní se mi touha být
okny zšeřelými,

kde probleskuje jasná zář
a skrze ni zahlédnu
tu úžasnou
Boží tvář!

Jindra Malíková

Z historického kalendáře

5.ledna 1343	zemřel Jan IV. z Dražic, 27.pražský biskup v letech 1301-1343 (680 let)
5.ledna 1858	zemřel Václav Radecký z Radče, nejvýznamnější český vojevůdce 19.století (165 let)
5.ledna 2008	zemřel P. Hroznata Jan Svatek O. Praem. (15 let)
8.ledna 1943	zemřel PhDr. Jiří Stanislav Guth-Jarkovský (vlastním jménem Jiří Guth), propagátor sportu a dobrého chování (80 let)
11.ledna 1633	zemřela ct. Matka Marie Elekta od Ježíše, italská řeholnice Řádu bosých karmelitek, založila pražský Karmel (390 let)
14.ledna 1343	svatovítská kapitula zvolila pražským biskupem Arnošta z Pardubic (680 let)
17.ledna 1258	zemřel Mikuláš z Riesenburgu, pražský biskup v letech 1241 až 1258 (765 let)
22.ledna 1953	zemřel P. Ignác Stuchlý, spoluzakladatel a první provinciál české salesiánské provincie-v současné době probíhá v Římě jeho beatifikační proces (75 let)
21.ledna 1988	zemřela služebnice Boží SM Vojtěcha Hasmandová, generální představená Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského (35 let)
28.ledna 1868	zemřel Adalbert Stifter, spisovatel a básník Šumavy (155 let)
28.ledna 1908	zemřel sv.Josef Freinademetz, rakouský misionář v Číně (115 let)
31.ledna 1888	zemřel sv.Jan Bosco, zakladatel salesiánů (135 let)

*Vážení a milí čtenáři,
přejeme Vám dobrý, radostí, pokojem a láskou naplněný rok 2023.
Kéž jím Vás i Vaše drahé provází požehnání a blízkost Boha,
který je Láska.*

<i>Uzávěrka příštího čísla je 21. ledna 2023</i>
--

OKO EKUMÉNY

Posmrtný život pro každého Žida

Eschatologie je ústředním tématem židovského náboženského mýtu. A základ židovské eschatologie tvoří doktrína o posmrtném životě pro každého Žida. Toto učení během svého vývoje postupně hlásalo, že naše smrt není definitivní, že na konci dní Bůh vyzdvihne naše tělo z hrobu, opět je spojí s naší duší, dá nám podobu, jakou jsme měli za života na zemi, a my předstoupíme před Boha, abychom skládali účet ze svého života a dostalo se nám přiměřené odměny nebo trestu.

Neil Gillman: Vzkříšení a nesmrtelnost v židovském myšlení

NEJEN DO NOVÉHO ROKU

V evangeliu čteme: změňte se, buďte jinačí. Jenže nám chybí touha znovu a znovu se navracet k evangeliu. Bránit se zkostnatění. Připustit si, že jsme se nechali unést tituly, pompézností, rozdělením Božího lidu na klérus a laiky, nadřazeností. To nemluvím nic o pomluvách, zbytněném egu, tajnůstkářství a pletichách.

Naplníme-li sami toto Ježíšovo přání změnit se, bude to nejlepším dokladem síly evangelia pro dnešní hledající svět. Bez tohoto pokorného důrazu na to podstatné, není možná skutečná evangelizace.

A nová smlouva musí vycházet ze srdce, z vlastního přesvědčení... a porozumění

(z knihy Rybář na poušti, Jan Rybář)

**Program bohoslužeb v našich farnostech
a další akce ve farnosti jsou ohlašovány při ohláškách
nebo je sledujte na farním webu,
který je na adrese:
www.farnostkostelec.cz**

Neprodejné. Jen pro vnitřní potřebu. Za obsah článku ručí jeho autor.